

Китоби Дониёл — Рақами ҳаждаҳ

Coam

Jeff Pippenger

2023-12-13

Илҳом равшан аст, ки боби сеюми Дониёл қонуни якшанберо дар Иёлоти Муттаҳида намоёндагӣ мекунад. Дар боби бисту сеюми Ишаъё, фоҳишаи Сур, ки бо подшоҳони замин зино мекунад, ҳамон фоҳишаи Ваҳй аст, ки бо подшоҳони замин зино мекунад. Дар Ваҳйи боби ҳабдахум, бар пешонии он фоҳиша «Бобули Азим» навишта шудааст.

Ва он зан бо либоси арғувонӣ ва қирмиз ораста шуда, бо тилло, сангҳои қиматбаҳо ва марворид зинат ёфта буд, ва дар дасти худ чоми тиллоине дошт, ки пур аз нафратангезиҳо ва нопокии фиску фучури вай буд. Ва бар пешонии вай номе навишта шуда буд: СИРР, БОБУЛИ БУЗУРГ, МОДАРИ ФОҲИШАҲО ВА НАФРАТАНГЕЗИҲОИ ЗАМИН. Ваҳй 17:4, 5.

Пеш аз соли 1950, луғатҳои англисӣ занеро, ки дар ин ду оят тасвир шудааст, дуруст ҳамчун калисои католикии румӣ муайян мекарданд. Тамоми ҷаҳон пас аз Асрҳои Торик аз таъқиботҳои католикӣ, ки аз соли 538 то 1798 анҷом дода шуданд, медонист; ва медонист, ки калисои Рум ҳамон фоҳишаест, ки бо подшоҳони замин зино мекунад. Ёлломияи Истиқлолият ҳамчун рад кардани ҳукмронии католикизм ва ҳамчунин ҳукмронии подшоҳони заминӣ, ки бо он фоҳиша муносибатҳои нопок барқарор карда буданд, тарҳрезӣ шуда буд. Боби бисту сеюми Ишаъё нишон медиҳад, ки он фоҳиша фаромӯш хоҳад шуд. Шумо ҳаргиз дар ҳеҷ муҳаррики ҷустуҷӯи муосир таърифи фоҳишаи Ваҳйи Юҳанно 17-ро ҳамчун калисои католикӣ нахоҳед ёфт, зеро Каломии Худо ҳаргиз ноком намешавад, ва Каломии Худо мегӯяд, ки вай фаромӯш хоҳад шуд.

Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Сӯр ҳафтад сол фаромӯш карда хоҳад шуд, мувофиқи рӯзҳои як подшоҳ; ва баъд аз анҷоми ҳафтад сол Сӯр мисли фоҳишаи суруд хоҳад хонд. Барбатеро бигир, гирди шаҳр бигард, эй фоҳишаи фаромӯшшуда; оҳанги ширин бинвоз, сурудҳои бисёр бихон, то ки ба ёд оварда шавӣ. Ва баъд аз анҷоми ҳафтад сол чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд ба Сӯр таваҷҷӯҳ хоҳад кард, ва ӯ ба музди худ баргашта, бо ҷамаи мамолики ҷаҳон бар рӯи замин зино хоҳад кард. Ва тичорати ӯ ва музди ӯ барои Худованд муқаддас хоҳад буд: он на захира карда хоҳад шуд ва на ҷамъ оварда хоҳад шуд; зеро тичорати ӯ барои онҳое хоҳад буд, ки ба ҳузури Худованд сокинанд, то ба қадри кофӣ бихӯранд ва либоси пойдор бипӯшанд. Ишаъё 23:15–18.

Каломии Худо ҳаргиз ноком намешавад, ва аз соли 1798 фоҳишаи фаромӯш шудааст, аммо дар рӯзҳои охир вай ба ёд оварда хоҳад шуд. Вай он гоҳ ба ёд оварда мешавад, вақте ки шанбеи рӯзи ҳафтуми Худо мавриди ҷамла қарор мегирад, ва он ҳамон як аҳком аз даҳ аҳком аст, ки ҷамеа бояд ба ёд оварда мешуд. Вай он гоҳ ба ёд оварда мешавад, вақте ки барбати худро мегирад, гирди шаҳр мегардад ва оҳангҳои дилнавоз ва сурудҳои бисёр менавозад. Вай

сурудҳои худро дар поёни ҳафтод сол, ки рӯзҳои як подшоҳ мебошанд, месарояд. Подшоҳ, мувофиқи боби дуюми китоби Дониёл, салтанат аст.

Ва ҳар кучое ки фарзандони одамон сукунат доранд, ҳайвоноти саҳро ва мурғони осмонро ба дасти ту супурдааст, ва туро бар ҳамаи онҳо ҳоким гардондааст. Ту ҳамин сари тилло ҳастӣ. Дониёл 2:38.

«Сар», ё «подшоҳ» ҳар ду рамзи як мамлакати подшоҳист. Мамлакате, ки бо «рӯзҳои як подшоҳ» ифода шудааст, Иёлоти Муттаҳида мебошад. Иёлоти Муттаҳида ҳукмронии пешгӯёнаи худро ҳамчун ҳайвони заминӣ он гоҳ оғоз кард, ки дар соли 1798 ба Ҷошиа Бобил захми марговар расонида шуд. Он ҳамчун шашумин подшоҳии пешгӯии Китоби Муқаддас то қонуни якшанбе идома меёбад. Подшоҳии аслии пешгӯии Китоби Муқаддас, ки воқеан ҳафтод сол ҳукмронӣ кард, Бобил буд.

Инак, Ман тамоми хонаводаҳои шимолро хоҳам фиристод ва хоҳам овард, мегӯяд Худованд, ва Набукаднесар, подшоҳи Бобилро, ки бандаи Ман аст; ва онҳоро бар ин замин, ва бар сокинони он, ва бар ҳамаи ин халқҳои гирду атроф хоҳам овард; ва онҳоро қомилан нест хоҳам кард, ва онҳоро боиси ҳайрат, ва масҳара, ва вайронаҳои абадӣ хоҳам гардонид. Ва низ аз миёни онҳо овози шодӣ, ва овози хурсандӣ, овози домод, ва овози арӯс, садои осиебҳо, ва нури чароғро хоҳам гирифт. Ва тамоми ин замин ба вайронагӣ ва боиси ҳайрат мубаддал хоҳад шуд; ва ин халқҳо ба подшоҳи Бобил ҳафтод сол хизмат хоҳанд кард. Ва чунин хоҳад шуд, ки чун ҳафтод сол ба анҷом расад, Ман подшоҳи Бобил ва он халқро, мегӯяд Худованд, барои гуноҳашон, ва замини қалдониёнро ҷазо хоҳам дод, ва онро ба вайронаҳои абадӣ мубаддал хоҳам сохт. Ирмӣ 25:9–12.

Бобили воқеӣ ҳафтод сол ҳукмронӣ кард ва ба подшоҳии рӯзҳои охир, ки ҳафтод соли рамзиро салтанат хоҳад ронд, намуна буд. Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба Яхудо се бор ҳамла кард. Ҳамлаи аввал бар зидди Еҳўеқим буд, ва ҳамон вақт ҳафтод соли нубуввати Ирмӣ оғоз ёфт. Он бо марги Белшазар анҷомид, вақте ки Худо «подшоҳи Бобил»-ро ҷазо дод, чунон ки Ё дар оғози ҳафтод сол подшоҳ Еҳўеқимро ҷазо дода буд. Подшоҳии нубувватӣ, ки ҳамчун «рӯзҳои як подшоҳ» (як подшоҳӣ) ба сурати «ҳафтод сол» муаррифӣ шудааст, Бобил буд; ва подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддас, ки дар давоми ҳафтод соли рамзӣ, дар замоне ки Ҷошиа Сур фаромӯш мешавад, ҳукмронӣ мекунад, ҳайвони заминии Ваҳӣ боби сздаҳ аст. Гузариш аз подшоҳии панҷум ба шашуми нубуввати Китоби Муқаддас дар соли 1798, ҷузъе аз он ҳақиқатест, ки Юҳанно дар Ваҳӣ боби сздаҳ тасвир мекунад.

Ва ман бар реги баҳр истодам, ва ҳайвонеро дидам, ки аз баҳр боло меомад, ва ҳафт сар ва даҳ шох дошт, ва бар шохҳояш даҳ тоҷ, ва бар сарҳояш номи қуфр буд.... Ва ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин боло меомад; ва ӯ ду шох мисли барра дошт, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт. Ваҳӣ 13:1, 11.

Соҳили баҳре, ки Юҳанно дар боби сздаҳуми Ваҳӣ бар он истода буд, соли 1798-ро ифода мекунад.

«Дар он замоне ки папагарӣ, аз қуввати худ маҳрум гардида, маҷбур шуд аз таъкиб даст кашад, Юҳанно қудрати наvero дид, ки бармехост, то овози аждадро такрор намояд ва ҳамон кори бераҳмона ва куфромезро идома диҳад. Ин қудрат, ки охири қудратест, ки бар зидди калисо ва шарияти Худо ҷанг хоҳад кард, ба воситаи ҳайвоне бо шохҳои монанди барра муаррифӣ шудааст. Ҳайвоноти пеш аз он аз баҳр баромада буданд; аммо ин яке аз замин баромад, ки бархостани осоиштаи миллатеро ифода мекунад, ки онро рамзӣ месозад — Иёлотӣ Муттаҳида». *Signs of the Times*, February 8, 1910.

Ҳайвони баҳрро реги баҳр аз ҳайвони замин чудо мекард. Подшоҳии панҷуми пешгӯии Китоби Муқаддас дар соли 1798 (соҳили баҳр) таърихи гузаштагонро ифода менамуд, ва подшоҳии шашум таърихи оянда буд. Миллериён ин ҳақиқатро надиданд. Ба Уилям Миллер дар бораи қудрати аждаҳои бутпарастӣ ва муносибати он бо подшоҳии баъдӣ, ки ҳамчун ҳайвони католикият тасвир шудааст, фаҳмиш дода шуд. Ваҳй боби сздаҳум достони пайғамбари козибро мекушояд, ки он саввумини он се қудрат аст, ки ҷаҳонро ба сӯи Армагеддон мебаранд. Достон аз соҳили баҳри соли 1798 оғоз меёбад.

Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико таърихи худро бо рамзи барра оғоз мекунад, аммо таърихи худро дар ҳоле ба поён мерасонад, ки мисли аждаҳо сухан мегӯяд. Таърихи ҳафтод соли рамзии ҳукмронии ҳайвони заминӣ дар як оят, дар боби сздаҳуми Ваҳй, тасвир ёфтааст, зеро он оят ҳам оғоз ва ҳам анҷоми ҳайвони заминиро дар як ҷумла муайян мекунад.

Ва ман ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин боло меомад; ва ӯ ду шох мисли барра дошт, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт. Ваҳй 13:11.

Вақте ки Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун аждаҳо сухан мегӯяд, он қонуни якшанберо қабул мекунад. Пеш аз он ки иҷрои маҷбурии ибодати якшанбе ба анҷом расонад, калисоҳои муртадии протестантизм бо ҳам ҷамъ омада, ҳангоме ки сурати ҳайвонро ташкил медиҳанд, назорати сиёсиро бар ҳукумати муртади давлатӣ ба даст хоҳанд овард. Вақте ки илҳом муайян мекунад (ва ҷунинро такроран мекунад), ки маросими бахшидани сурати тиллоии Набукаднесар қонуни якшанберо ифода мекунад, он анҷоми ҳафтод соли рамзии ҳайвони заминиро нишон медиҳад. Бобҳои якум то сеюми китоби Дониёл се паёми фариштагони Ваҳй боби чордахумро намояндагӣ мекунанд. Фариштаи сеюм дар қонуни якшанбе ба ҳақиқати зинда табдил меёбад.

Аз лиҳози нубувватӣ, бобҳои якум то сеюми китоби Дониёл ҳафтод соли рамзии ҳайвони заминии Ваҳйи сздаҳро намояндагӣ мекунанд. Имтиҳони ғизой, ки дар боби якум тасвир шудааст, ва рамзияти Еҳӯёқим муайян месозанд, ки боби якум, аз лиҳози нубувватӣ, аз вақти қудратёбии фариштаи аввал оғоз меёбад, ё дар 11 августи 1840, ё дар 11 сентябри 2001, дар таърихи фариштаи сеюм.

Бобил қавме аст, ки ҳафтод сол ҳукмронӣ кард, ва он солҳо таърихи Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико ифода менамоянд. Ҳафтод соли Бобил то дертар аз бахшидани ҳайкали тиллоӣ аз ҷониби Набукаднесар ба анҷом нарасид, аммо аз лиҳози нубувватӣ, ҳафтод соли рамзие, ки Ишаё дар боби бисту сеюм ба қор мебарад, дар боби сеюми Дониёл ба поён мерасад. Вақте ки оркестри Набукаднесар барои маросими бахшидан мусиқӣ менавозад, нишони ҳайвон ба

ичро дароварда мешавад, ва дар он вақт фоҳишаи Сур ва Бобил ба сурудани сурудҳои худ барои подшоҳони замин оғоз мекунад, дар ҳоле ки Исроили муртад сачда мекунад ва мерақсад.

Подшоҳ Набукаднесар ҳайкали заррине сохт, ки баландии он шаст зироъ ва пахноии он шаш зироъ буд; ва онро дар саҳрои Дуро, дар вилояти Бобил, барпо намуд. Пас подшоҳ Набукаднесар фиристод, то сатрапҳо, волиён, ҳокимон, қозиён, ҳазинадорон, мушовирон, додварон ва ҳамаи ҳукмронони вилоятҳоро чамъ оваранд, то ба маросими тадшини ҳайкале, ки подшоҳ Набукаднесар барпо карда буд, биёянд. Он гоҳ сатрапҳо, волиён, ҳокимон, қозиён, ҳазинадорон, мушовирон, додварон ва ҳамаи ҳукмронони вилоятҳо барои маросими тадшини ҳайкале, ки подшоҳ Набукаднесар барпо карда буд, чамъ омаданд; ва онҳо пеши ҳайкале, ки Набукаднесар барпо намуда буд, истоданд. Он гоҳ нидокунанда бо овози баланд нидо кард: «Эй қавмҳо, миллатҳо ва забонҳо, ба шумо фармон дода мешавад, ки ҳар гоҳ овози карнай, най, чанг, рубоб, барбат, дулсимар ва ҳар гуна навои мусиқиро бишнавед, ба замин афтода, ба ҳайкали заррине, ки подшоҳ Набукаднесар барпо кардааст, сачда кунед; ва ҳар кӣ ба замин наафтад ва сачда накунад, дар ҳамон соат ба миёни кӯраи оташи сӯзон андохта хоҳад шуд». Бинобар ин, дар ҳамон вақт, чун ҳамаи қавмҳо овози карнай, най, чанг, рубоб, барбат ва ҳар гуна навои мусиқиро шуниданд, ҳамаи қавмҳо, миллатҳо ва забонҳо ба замин афтода, ба ҳайкали заррине, ки подшоҳ Набукаднесар барпо карда буд, сачда намуданд. Дониёл 3:1–7.

Дар он «вақт», ё дар ҳамон «соат», ки қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида мебошад, ҳар касе ки аз парастии ҳайкали тиллоӣ сарпечӣ кунад, «ба миёни кӯраи оташини сӯзон андохта хоҳад шуд». Ягона китоб дар Аҳди Қадим, ки калимаи ба «соат» тарҷумашударо дар бар мегирад, китоби Дониёл аст. Калимаи «соат» дар боби сеюм, фаро расидани нишонаи ҳайвонро ифода мекунад. Калимаи «соат» ҳамчунин паёми фариштаи аввалро дар боби чаҳорум ифода мекунад, зеро дар он ҷо он рамзи хушдор ба Набукаднесар аз «соати» наздикшавандаи доварии Худост.

Он гоҳ Дониёл, ки номаш Балташасар буд, тақрибан як соат мутаҳаййир монд, ва андешаҳои ӯ вайро музтариб сохтанд. Подшоҳ суҳан ронда, гуфт: «Эй Балташасар, бигзор хоб ва таъбири он туро музтариб насозад». Балташасар ҷавоб дода, гуфт: «Эй оғоям, кошки ин хоб ба сари касоне ояд, ки аз ту нафратдоранд, ва таъбири он ба душманони ту». Дониёл 4:19.

Дониёл ба Набукаднесар хушдори соати ояндаи доварии Худоро пешниҳод кард, ки Набукаднесар баъдтар онро рад намуд. Пас «соат»-и боби чорум, ҳангоме ки дар ҳамон боб боз истифода мешавад, «соат»-ро ифода мекунад, ки доварӣ фаро расид. Дар таърихи Миллерӣ, «соат»-и аввал дар боби чорум расидани фариштаи аввалро дар соли 1798 ифода мекард. Ин паём ҳангоме ба иҷро расид, ки доварии тафтишотӣ 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт. «Соат» дар боби чорум аввал рамзи паёми доварии оянда аст ва сипас ҳамчун рамзе ба қор бурда мешавад, ки доварӣ фаро расидааст. Истифодаи аввалини калимаи «соат» соли 1798 ва расидани фариштаи аввалро ифода мекунад, ва истифодаи дуюм 22 октябри соли 1844 ва расидани фариштаи сеюмро ифода мекунад.

Ҳамон соат ин амр бар Набукаднесар иҷро гардид; ва ӯ аз миёни одамон ронда шуд, ва мисли говон алаф меҳӯрд, ва баданаш аз шабнами осмон тар мешуд, то ки мӯйҳояш мисли пари уқобон ва нохунҳояш мисли чанголҳои мурғон дароз шуданд. Дониёл 4:33.

Пас, «соат» дар боби ҷаҳор рамзи ҳам соли 1798 ва ҳам соли 1844 мебошад, ки нуқтаҳои анҷоми ду лаънати «ҳафт замон» бар зидди подшоҳии шимолӣ (оғозёфта дар соли 723 то милод) ва подшоҳии ҷанубии Исроил (оғозёфта дар соли 677 то милод) ҳастанд. Он ду лаънат, ки ду ҳазору панҷсаду бист соли парокандагӣ ва ғуломиро ифода мекунанд, иҷрои аввалин ва охирин ҳашми Худоро бар қавми муртади Ё намоёндагӣ менамоёнд. Ҳар ду бо довариҳои Худо оғоз шуданд, ва анҷомҳои мувофиқи онҳо паёми оғоҳкунандаи наздикшавии довариҳои тафтишотии Худо, ё фаро расидани довариҳои тафтишотиро ифода мекунанд. Ҳар дуи он доварихое, ки бо анҷоми ду довариҳои «ҳафт замон» ифода шудаанд, дар боби ҷаҳоруми Дониёл бо калимаи «соат» ифода гардидаанд.

Дар таърихи миллери «соат» оғози ҳаракатро дар замони охир, дар соли 1798, вақте ки ғариштаи аввал омад, ифода мекунад; ва «соати» дуум дар боби ҷаҳор анҷоми ҳаракатро ифода мекунад, вақте ки ғариштаи сеюм 22 октябри соли 1844 омад. Ҳаракати миллери ғариштаи аввал дар ҳаракати ғариштаи сеюм такрор мешавад; бинобар ин, ду мавриди истифодаи «соат» дар боби ҷаҳор ҳамчунин замони охириро дар соли 1989 ва низ қонуни якшанбеи ба зудӣ ояндаро нишон медиҳанд. Ҳаракати миллери ғариштаи аввал ифтитоҳи довариҳои таҳқиқиро эълон кард, ва ҳаракати ғариштаи сеюм ифтитоҳи довариҳои иҷроии Худоро эълон мекунад, ки пешраванда аст: аз қонуни якшанбе оғоз ёфта, то Омадани Дуввуми Масеҳ идома меёбад ва шиддат мегирад.

Мо омӯзиши боби сеюми Дониёлро идома хоҳем дод ва баррасии калимаи «соат»-ро дар мақолаи оянда ба анҷом хоҳем расонд.

Инак, Ман шуморо мисли ғусфандон ба миёни гурғон мефиристам; пас, мисли морон доно ва мисли қабутарон безарар бошед. Лекин аз одамон ҳазар кунед: зеро шуморо ба шӯроҳо таслим хоҳанд кард, ва дар қуништҳои худ шуморо тозиёна хоҳанд зад; Ва барои Ман шуморо назди ҳокимон ва подшоҳон хоҳанд бурд, то бар зидди онҳо ва ғайрияхудиён шаҳодате бошад. Аммо вақте ки шуморо таслим кунанд, ғам нахӯред, ки чӣ гуна ё чӣ бигӯед; зеро дар ҳамон соат ба шумо дода хоҳад шуд, ки чӣ бигӯед. Зеро сухангӯ шумо нестед, балки Рӯҳи Падари шумост, ки дар шумо сухан мегӯяд. Ва бародар бародарро ба марғ таслим хоҳад кард, ва падар фарзандро; ва фарзандон бар зидди падару модари худ бархоста, онҳоро ба қатл хоҳанд расонд. Ва ба хотири номи Ман ҳамаи одамон аз шумо нафрат хоҳанд дошт; аммо ҳар кӣ то ба охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт. Аммо вақте ки дар ин шаҳр шуморо таъқиб кунанд, ба шаҳри дигар бигрезед; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: шаҳрҳои Исроилро тамои нахоҳед кард, то даме ки Писари Одам биёяд. Шогирд аз устои худ болотар нест, ва ғулом аз хоҷаи худ. Барои шогирд кофист, ки мисли устои худ бошад, ва барои ғулом, ки мисли хоҷаи худ бошад. Агар соҳиби хонаро Баалзабул хондаанд, пас аҳли хонаи ӯро чӣ қадар бештар чунин хоҳанд хонд? Пас, аз онҳо натарсед: зеро ҳеч чизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад; ва неҳоне нест, ки маълум нагардад. Он чиро, ки Ман ба шумо дар торикӣ мегӯям, дар рӯшноӣ бигӯед; ва он чиро, ки ба ғӯш мешунавед, бар болои бомҳо мавъиза

кунед. Ва аз онҳое натарсед, ки қисро мекушанд, вале қонро қушта наметавонанд;
балки бештар аз Ӯ битарсед, ки метавонад ҳам қон ва ҳам қисро дар ҷаҳаннам ҳалок
созад. Матто 10:16–28.